

РЕШЕНИЕ

№ 21024

гр. София, 18.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 23.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **2965**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния
кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Ю. Б., [дата на раждане], гражданин на А., със съдебен адрес
[населено място], [улица], ет.2, чрез адв. К. Г. от САК, срещу Акт за анулиране на виза №
Д006340436, издаден на 02.12.2024 г. от завеждащ консулска служба към Посолството на
Република България в [населено място], Република Т.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на акта поради липса на мотиви и
неправилно приложение на материалния и процесуален закон. Счита, че се засяга правото му на
семеен живот по чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, доколкото има сключен брак с българска гражданка Х. М.
П.-Б. и издадена виза тип Д на основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ. При вече издадена вида тип Д,
след съгласувателна процедура с ДАНС и Дирекция „Миграция“ – МВР намира анулирането ѝ за
немотивирано. Твърди, че е нарушено правото му на защита, тъй като не е уведомен за акта за
анулиране на визата. Претендира съдът да постанови решение за отмяна на акта, ведно със
законните последици.

Ответникът завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено
място], Република Т. - МВнР, чрез гл.спец. И. А., оспорва жалбата и моли същата да бъде
отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със
събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Установява се от удостоверение за сключен гражданки брак №[ЕГН], издадено от [община],
област Л., че Х. М. П. (след брака с фамилия П.-Б.), ЕГН [ЕГН] и Ю. Б., ЕГН, [дата на раждане],

са сключили граждански брак на 10.08.2024 г.

Не е спорно по делото, че въз основа на заявление рег. № TUNTUN4000519 от 25.09.2024 г. на чуждия гражданин е била издадена виза тип Д.

Със Заповед рег. № 513з-1806 от 20.02.2025 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР е постановен отказ по заявление с с вх. № 900114/06.02.2025 г. от лицето В. У. / Б. Ю., гражданин на А., за получаване право на продължително пребиваване на основание чл 24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ. Установява се от мотивите на акта, че алжирският гражданин е кандидатствал като съпруг на българската гражданка Х. М. П. – Б., ЕГН [ЕГН]. Алжирският гражданин е влязъл в страната с виза за дългосрочно пребиваване, тип D с №[ЕИК] с валидност от 02.12.2024 г. до 02.06.2025 г. и срок на пребиваване 180 дни. Визата е положена в национален паспорт с №[ЕИК], валиден до 02/01/2028 г., издаден от А.. Копието на паспорта е визовия стикер са приложени към заявлението от алжирския гражданин. В приложеното копие на паспорта е видно, че има положен печат за влизане във Франция на 06.12.2024 год. При въвеждането на заявлението е АИС „Единен регистър на чужденците“ е извършена справка и в Националната визова информационна система (Н.), при която е установено, че горепосочената виза е анулирана по искане на ДАНС с грама на МВНР с № КОВ -55-84-7/04.12.2024 год.

Заповед рег. № 513з-1806 от 20.02.2025 г. е връчена на кандидата на 24.02.2025 г., когато следва да се приеме, че засегнатото лице е уведомено за анулирането на визата му. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена попощата на 10.03.2025 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Съдът възприема доводите на жалбоподателя за засягане на правото на личен живот за обосноваване на правен интерес от оспорването по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10а, ал.4 ЗЧРБ.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВНР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

С т.4 на Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.2 т Наредба за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (Н.).

Със Заповед № 8 от 11.04.2024 г. на посланика на Република България в [населено място], Република Т., г-н И. С. Г. - завеждащ Консулска служба в Посолството, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към Н..

Предвид издаването на оспорения акт за анулиране от И. С. Г. съдът приема, че същият е издаден от компетентен административен орган.

Според писмо на ответника от 31.03.2025 г. издадената на Ю. Б. виза е анулирана въз основа на писмо на ДАНС №М-20171, като агенцията е изразила отрицателно становище при проведена съгласувателна процедура по съобразно чл. 30, ал 2 от Н.. Установява се от писмо рег. № М-20171 от 05.12.2024 г. на заместник председателя на ДАНС, че Ю. Б., [дата на раждане], гражданин на А., има наложена принудителна административна мярка от 02.07.2021 г. на основание чл.41, ал.1 от ЗЧРБ, тъй като лицето не може да удостовери влизането си в страната ни по законоустановения ред, поради което е настанен в СДВНЧ. Тези данни са дали основание за отрицателното становище на ДАНС, като административният орган го е квалифицирал по чл.10, ал.1, т.10 от ЗЧРБ – за лицето има данни, че през последните 5 години е нарушил граничния режим на Република България. В съответствие с Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС е допустимо мотивите на един административен акт да бъдат изложени и в друг документ, предхождащ или съпътстващ издаването на акта. В случая мотивите на отрицателното становище на ДАНС следва да се считат за мотиви на оспорения акт за анулиране, поради което съдът намира, че същият е постановен във формата по чл.59, ал.2 от АПК, но е материалноправно незаконосъобразен, тъй като изводите на ДАНС не са съобразени с актуалните обстоятелства относно правния статут на чуждия гражданин към момента на произнасянето.

Съгласно чл.10, ал.1, т.10 от ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че през последните 5 години е нарушил граничния, паспортно-визовия, валутния или митническият режим на Република България, а според ал. 2 от същата разпоредба в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения. Т. именно международно задължение, по аргумент от чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, е правото на всяко лице на неприкосновеност на личния и семейния му живот, прокламирано в чл. 8, § 1 КЗПЧОС, ратифицирана със закон, приет от Народното събрание на 31 юли 1992 г., обн. ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г. Според чл. 8, § 2 от Конвенцията намесата на държавните власти в упражняването на правото на зачитане на личния и семейния живот е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Следователно, в контекста на изложеното и фактическата установеност по делото, за да постанови материално законосъобразен акт по подаденото заявление за издаване на виза, административният орган, е следвало да провери не само наличието /съответно липсата/ на някое от основанията за отказ, изчерпателно изброени в чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, но и отчитайки конкретно заявената от чужденеца цел на пребиваването – събиране на семейството, единият член от което е български гражданин, на територията на Република България, да извърши собствена преценка относно наличието на предпоставките по чл. 10, ал. 2 от същия закон, респ. на възможността, въпреки данните по чл.10, ал.1, т.10 от ЗЧРБ, за предоставяне на виза в изпълнение на международно задължение, произтичащо в случая от прогласеното в чл. 8 от Конвенцията право. Съобразяването на акта за анулиране на визата с международните задължения на държавата, каквото е задължението по чл. 8, § 2 КЗПЧОС, е изискване за материалната законосъобразност на отказа. При безспорната установеност по делото, че чуждият гражданин има сключен граждански брак с българска гражданка и че посочената цел на пътуването е събиране на семейството, неотчитането в мотивите на процесния акт за анулиране на тези факти и липсата на извършена съобразно изискванията на принципа за съразмерност преценка от органа по чл. 10, ал. 2 ЗЧРБ във връзка с императивната разпоредба на чл. 8, § 1 и § 2 КЗПЧОС, навеждат

на извод за материалната незаконосъобразност на постановения акт.

В идентичен смисъл е Решение № 358 от 12.01.2023 г. по адм. д. № 7739/2022 г., IV отд. на ВАС. Дължима е отмяна на акта на основание чл.172, ал.2 АПК и връщане на преписката на административния орган съгласно чл.173, ал.2 АПК за изпълнение на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящето решение, като при изпълнение на законовите предпоставки да му бъде издадена виза за дългосрочно пребиваване тип Д.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.8 ГПК, чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдат сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв. Жалбоподателят не е ангажирал доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение, поради което разноски за такова не се присъждат.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ю. Б., [дата на раждане] , гражданин на А., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, чрез адв. К. Г. от САК, Акт за анулиране на виза № Д006340436, издаден на 02.12.2024 г. от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Т.

ВРЪЩА преписката на административния органа за ново произнасяне при съобразяване тълкуването на закона, дадено с настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Ю. Б., [дата на раждане] , гражданин на А., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, чрез адв. К. Г. от САК, на основание чл.143, ал.1 АПК сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: